

Sygn. akt IV U 1031/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Renata Żywicka

Protokolant: stażysta Dorota Miś-Jędrzejewska

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2021 r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 17 września 2020 r., znak (...)

o rekompensatę z tytułu pracy w szczególnych warunkach

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1031/20

UZASADNIENIE

Ubezpieczona H. K. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 17 września 2020 r., znak: (...), odmawiającej jej prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona podniosła, że w okresie od 12 grudnia 1992 r. do 31 marca 2008 r. wykonywała pracę przy obsłudze komputerów z monitorem kineskopowym (...) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wyjaśniła, że w pracy inspektora ds. księgowości normalny jest obrót dokumentów, ale wszystkie czynności sprawdzające dokumentację wymagały pracy z monitorem (...).

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy podniósł, że praca wykonywana przez skarżącą w spornym okresie nie jest pracą wykonywaną w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów art. 32, 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie tekst jedn. DZ. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona H. K., ur. (...), wnioskiem z dnia 18 stycznia 2019 r. wystąpiła do organu rentowego o przyznanie jej prawa do emerytury. Decyzją z dnia 7 lutego 2019 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury.

Następnie wnioskiem z dnia 7 lutego 2020 r. ubezpieczona zwróciła się do organu rentowego o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno – rentowego z uwzględnieniem składek zapisanych na jej koncie po przyznaniu świadczenia i decyzją z dnia 26 lutego 2020 r. organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury.

(bezsporne, nadto dowód: wnioski k. 1-3 i 9, decyzja k. 7 i 12 akt emerytalnych)

Wnioskiem z dnia 15 lipca 2020 r. ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego o przyznanie jej rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, tj. pracy przy komputerze z monitorem kineskopowym w pełnym wymiarze czasu pracy w latach 1992 – 2008 r. Do wniosku załączyła zaświadczenie z dnia 9 lipca 2020 r. o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych, wystawione przez pracodawcę Bank Spółdzielczy w D. z siedzibą w L..

Decyzją z dnia 18 sierpnia 2020 r., znak: (...)organ rentowy odmówił przyznania prawa do rekompensaty, ponieważ załączone do wniosku zaświadczenie nie zawierało zarządzenia resortowego lub uchwały z przyporządkowaniem zajmowanego stanowiska pracy wymienionego w wykazie, dziale, pozycji i punkcie zarządzenia resortowego lub uchwały.

W dniu 19 sierpnia 2020 r. ubezpieczona nadesłała zakres czynności z dnia 1 sierpnia 1986 r. oraz zakres czynności z dnia 22 września 2003 r., a także uzupełnione zaświadczenie o wykonywaniu pracy w warunkach szczególnych z dnia 13 sierpnia 2020 r.

W spornym okresie ubezpieczona zatrudniona była w Banku Spółdzielczym w D. z siedzibą w L.. Początkowo zatrudniona była na stanowisku kontrolera księgowego, a następnie inspektora księgowości. W grudniu 1992 r. nastąpiła komputeryzacja w banku i ubezpieczona rozpoczęła pracę przy komputerze od 12 grudnia 1992 r. Zakres obowiązków ubezpieczonej w związku z rozpoczęciem pracy przy komputerze nie został zmieniony aż do 2003 r., zatem obowiązywał zakres z 1 sierpnia 1986 r. Do zadań wnioskodawczyni od 12 grudnia 1992 r. należało uzgadnianie przelewów elektronicznych, ich sprawdzenie, wykonanie. Ubezpieczona przygotowywała również i wysyłała paczkę przelewów. Praca ta polegała na sprawdzeniu dokumentów, które były w formie papierowej z danymi w komputerze lub na wprowadzeniu danych otrzymanych w formie papierowej do komputera. Następnie drukowała wygenerowane dokumenty i wysyłała elektronicznie do jednostki nadrzędnej. Ubezpieczona sprawdzała również pocztę elektroniczną. Zgodnie z zakresem obowiązków z 1986 r. ubezpieczona przyjmowała asygnaty w formie papierowej i sprawdzała czy dane klienta się zgadzają, czy jest podłączony weksel, przyjmowała druki ścisłego zarachowania i rejestrowała w księdze, prowadziła księgę druków ścisłego zarachowania, zdarzało się, że zastępowała kasjerów – przy obsłudze klientów ladowych, brała udział w komisji skarbcza nocnego – robiła specyfikację i wprowadzała dane do komputera.

Pomimo sformułowania nowego zakresu obowiązków z dnia 22 września 2003 r., czynności dotychczas wykonywane przez ubezpieczoną nie uległy znacznej zmianie. Nadal księgowala przelewy (wygenerowane wcześniej w formie papierowej), uzgadniała i przygotowywała paczki, obsługiwała klienta przy okienku – w sytuacji, gdy była potrzeba, aby pomóc mniej doświadczonemu pracownikowi lub zastępowała osobę nieobecną. Ubezpieczona księgowala czeki, zlecenia klientów indywidualnych, zastępowała kasjera w kasie, obsługiwała program (...) i pocztę elektroniczną, dokonywała sprawdzenia zgodności kont rozliczeniowych, dokonywała czynności związanych z zakończeniem dnia i miesiąca. Na każdy dzień i na zakończenie miesiąca generowała wydruk danych. Nadal zajmowała się prowadzeniem druków ścisłego zarachowania – czeki, książeczki.

Decyzją z dnia 17 września 2020 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do rekompensaty, gdyż z załączonego do wniosku zakresu czynności nie wynika, by wykonywała ona pracę przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

(bezsporne, nadto wyjaśnienia wnioskodawczyni od 00:00:59 do 00:27:00 - e-protokół z dnia 9 lutego 2021r., dowód: wniosek k. 14, zaświadczenie z dnia 09.07.2020 r. k. 15akt rentowych dalej a.r, decyzje k.17 i 23 a.r., dokumentacja nadesłana w dniu 19.08.2020 r. k. 19-22 a.r, akta osobowe koperta k. 19 akt sprawy)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wstępnie należy wyjaśnić, że z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (obecnie tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1924) wynika, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r., jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, wynoszący co najmniej 15 lat. Ust. 2 ww. art. mówi, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy emerytalnej. Celem rekompensaty, zwiększającej kapitał początkowy, jest w konsekwencji odpowiednie podwyższenie podstawy wymiaru emerytury, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. W taki sposób istotę rekompensaty określa sam ustawodawca, definiując ją w art. 2 pkt 5 ustawy jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Rekompensata przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej piętnastoletni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej. Zgodnie z tymi przepisami, w zakresie, który zdaniem stron był istotny z punktu widzenia rozpatrywanej sprawy, tj. dotyczącej pracy w szczególnych warunkach, za pracowników zatrudnionych w takich warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Rodzaje takich prac lub stanowisk ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 ze zmianami; dalej: rozporządzenie RM z lutego 1983r.). Zgodnie z § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

W orzecznictwie ugruntowana jest wykładania definicji rekompensaty, która jednoznacznie wskazuje, że świadczenie to dotyczy takich ubezpieczonych, którzy nie mogą nabyć prawa do emerytury pomostowej i którzy równocześnie utracili możliwość nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to znaczy takich ubezpieczonych, którzy nie spełnili łącznie warunków przewidzianych w art. 32, art. 46 lub art. 184 ustawy emerytalnej. Potwierdzeniem tej tezy jest wykładnia art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych, dokonywana z uwzględnieniem reguł funkcjonalnych (celowościowych). Celem tego przepisu jest bowiem przyznanie odszkodowania za rzeczywistą utratę określonych uprawnień, co oznacza, że musi on dotyczyć tylko tych ubezpieczonych, którzy ze względu na niespełnienie choćby jednego ustawowego warunku (wieku, ogólnego stażu emerytalnego) nie mogli skorzystać z dotychczasowych regulacji i nabyć prawa do emerytury w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny, a także nie mogą skorzystać z regulacji nowych, przewidzianych ustawą o emeryturach pomostowych. Nie dotyczy on natomiast ubezpieczonych, którzy po spełnieniu wszystkich ustawowych warunków wcześniejszego przejścia na emeryturę nie zrealizowali tego uprawnienia. (wyrok SN z dnia 16 maja 2018 r., wyrok SA w Katowicach z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt III AUa 1533/18, LEX nr 2625094).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że ubezpieczona nie nabyła prawa do emerytury pomostowej, gdyż nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych – ani po 2008 r. (przesłanka niezbędna do nabycia emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych), ani do 31 grudnia 2008 r. przez łącznie 15 lat (przesłanka niezbędna do nabycia emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych).

Odnosząc do prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z ustawy emerytalnej należy wyjaśnić, że aby nabyć prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej, ubezpieczona musiałaby się legitymować się co najmniej 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych przed 1 stycznia 1999 r. Ubezpieczona natomiast domagała się uznania, że pracowała w warunkach szczególnych od 12 grudnia 1992 r., zatem nawet przy uznaniu, że w spornym okresie pracowała ona w warunkach szczególnych, nie spełniałaby wymogu 15 lat w pracy w warunkach szczególnych przed 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia RM z lutego 1983 r. okresy pracy m.in. w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w odpowiednim świadectwie, jednak świadectwo takie bądź jego brak nie jest jednak bezwzględnie przesłanką ani do zaliczenia, ani do niezaliczenia danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie ma zawsze fakt rzeczywistego wykonywania pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie charakteru pracy także w oparciu o inne dowody niż świadectwo z zakładu pracy, nawet jeśli pracownik go nie posiada, bądź przedkłada świadectwo nieodpowiadające określonej w przepisie formie.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że ubezpieczona przedłożyła zaświadczenie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 9 lipca 2020 r., w którym pracodawca wskazał, że w okresie od 12 grudnia 1992 r. do 31 marca 2008 r. ubezpieczona wykonywała pracę przy obsłudze komputerów z monitorem kineskopowym (...) stale i w pełnym wymiarze czasu i wskazał pozycję 5 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. W związku z tym, że decyzją z dnia 18 sierpnia 2020 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do rekompensaty, gdyż ww. zaświadczenie nie zawierało zarządzenia resortowego lub uchwały z przyporządkowaniem zajmowanego stanowiska pracy wymienionego w wykazie, dziale, pozycji i punkcie zarządzenia resortowego lub uchwały, ubezpieczona przedłożyła kolejne zaświadczenie z dnia 13 sierpnia 2020 r., w którym dodatkowo wskazano, że w spornym okresie ubezpieczona była zatrudniona na stanowisku inspektora księgowości, co pod względem rodzaju obowiązków i wykonywanej pracy odpowiada stanowisku operatora monitora ekranowego – punkt 2, poz. 2, Dział IX Załącznika Nr 1 Wykaz stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, uprawniające do niższego wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej, wymienione w Wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło do wniosku, że nie była to praca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy monitorze kineskopowym w rozumieniu rozporządzenia z 1983 r.

Ubezpieczona ponosiła, że wprawdzie w zakresie obowiązków z 1986 r. wskazano stanowisko pracy kontrolera rachunkowego, to jednak od 1992 r. wykonywała ona pracę na stanowisku inspektora księgowości. Trzeba zatem wyjaśnić, że przy stwierdzeniu, czy dana osoba wykonywała pracę w warunkach szczególnych nie tyle istotna jest nazwa zajmowanego stanowiska pracy, co faktycznie wykonywane na tym stanowisku czynności. Praca ubezpieczonej na stanowiskach kontrolera rachunkowego i inspektora księgowości nie polegała wyłącznie na obserwacji i analizie danych wyświetlanych na monitorze kineskopowym, ale także na analizie i przetwarzaniu dokumentów papierowych, jak również na tworzeniu takiego rodzaju dokumentów, nadzoru nad dokumentami papierowymi, a w końcu na bezpośredniej obsłudze klienta. Taka zaś praca nie może zostać zakwalifikowana jako praca w szczególnych warunkach. W wykazie A dziale XIV poz. 5 rozporządzenia RM z lutego 1983 r. wymienione są prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia – w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych. Wymieniając prace w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, pracodawca kładzie nacisk na to, aby były to prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia. Obie przesłanki, tj. szczególne obciążenie wzroku i precyzyjne widzenie, muszą być spełnione łącznie. W ocenie Sądu Okręgowego, wprowadzanie danych liczbowych (księgowych) do komputera z dokumentów papierowych, czy drukowanie dokumentów wytworzonych na komputerze, nie stanowi pracy wymienionej w rozporządzeniu. Komputer, zarówno w okresie wykonywania przez skarżącą pracy, jak i obecnie, stanowi zwykle narzędzie pracy. Praca biurowa wiążąca się z obsługą elektronicznego monitora ekranowego niewątpliwie obciąża wzrok, ale nie wymaga precyzyjnego widzenia. Wystarcza „zwykłe” widzenie, co najwyżej i w razie potrzeby skorygowane soczewkami. Sąd Najwyższy wskazał przykładowe stanowiska, które wymagają nieustannego wpatrywania się w monitor, wyszukiwania drobnych elementów, punktów, szczegółów w obrazie monitora, jak np. w kartografii, w wieży kontroli lotów, monitoringu obiektów, ulic itp., czy przy programowaniu komputerowym, co wymaga wprowadzania ciągów znaków, testowania i śledzenia wersów programu komputerowego. Tego typu prace nie tylko szczególnie obciążają wzrok, ale wymagają precyzyjnego widzenia, gdyż konieczna jest nieustanna obserwacja i precyzyjne widzenie, gdyż zwykle obraz na monitorze nie jest wytwarzany przez osobę, która monitor ten obsługuje. Tymczasem praca biurowa polega na tworzeniu obrazu przez osobę obsługującą

monitor i tylko od tej osoby, a nie od czynników zewnętrznych, na które pracownik nie miał wpływu, zależne były zmiany obrazu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie II UK 236/12 i z dnia 4 września 2019 r. w sprawie III UK 150/18). Skarżąca wprowadzała dane z dokumentów sporządzanych w formie papierowej, a zatem nie pracowała bezustannie z monitorem. Praca polegająca na wykonywaniu także innych czynności, które nie obciążały narządu wzroku i nie wymagały precyzyjnego widzenia, nie jest zatem wykonywana w warunkach szczególnych. Co do zasady praca z użyciem komputera nie jest uznawana za zatrudnienie w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 czerwca 2017 r. w sprawie III AUa 1364/16).

Należy dodatkowo wyjaśnić, że w zaświadczeniu z dnia 13 sierpnia 2020 r. (k. 21 a. r.) pracodawca uzupełnił podstawę prawną o Dział IX, punkt 2, podpunkt 2 Załącznika nr 1. Tymczasem w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. w Dziale IX – W gospodarce komunalnej pod pozycją 2. wymieniono oczyszczanie ścieków i filtrów otwartych, zatem uznać należy, że doszło do pomyłki ze strony zakładu pracy przy wystawianiu ww. zaświadczenia.

Zgodzić się należy z wyjaśnieniami skarżącej, że wykonywana przez nią w spornym okresie praca była trudna i obciążająca narząd wzroku. Oczywiście praca przy komputerze ma negatywny wpływ na narząd wzroku, ale nie jest to zawsze praca w warunkach szczególnych. W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonej dokumentacji osobowej ubezpieczonej (jej zakresów obowiązków), uzupełnionej wyjaśnieniami wnioskodawczyni odnośnie do konkretnych czynności wykonywanych podczas pracy, nie była to jednak praca tylko i wyłącznie (stale i w pełnym wymiarze czasu pracy) przy monitorze w rozumieniu przepisów przytoczonych wyżej. Trzeba zauważyć, że praca skarżącej nie polegała na stałym śledzeniu danych pojawiających się na monitorze komputera. Jeśli nawet przez dłuższy czas zajmowała się ona analizą danych w komputerze, to mogła ona poświęcić na to taką ilość czasu, jaką potrzebowała, nie obawiając się, że dane te za chwilę przestaną się wyświetlać na monitorze. Wprowadzała ona również dane do komputera, które były jej dostarczane w formie papierowej, zatem jej wzrok miał możliwość odpocząć, zmienić natężenie wysiłku, sama generowała (drukowała) dokumenty w formie papierowej. Podobnie przy bezpośredniej obsłudze klientów zapoznawała się dokumentami w formie papierowej (wnioski, czek). Nie była to więc praca wymagająca precyzyjnego widzenia, a do takiej odnosi się wyżej przytoczony przepis rozporządzenia RM z 1983 r.

Wprawdzie ubezpieczona wyjaśniła, że pracodawca nie zmienił jej zakresu obowiązków w 1992 r., gdy nastąpiła komputeryzacja w zakładzie pracy i niektóre czynności wymienione w zakresie obowiązków z 1 sierpnia 1986 r. przestały być aktualne, tak samo jako nazwa zajmowanego przez nią stanowiska pracy (jej stanowisko nie określano już jako kontroler rachunkowy, a inspektor księgowości), jednak ubezpieczona na rozprawie w dniu 9 lutego 2021 r. złożyła wyjaśnienia odnośnie do wykonywanych przez nią czynności. Po pierwsze wskazała, że już od 1992 r. jej zakres obowiązków bliższy był zakresowi z 2003 r. Po drugie z jej wyjaśnień wynika, że w spornym okresie wykonywała wprawdzie pracę przy monitorze, ale nie była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jak wskazano wyżej, praca ubezpieczonej nie polegała jedynie na ciągłej koncentracji wzroku na monitorze komputera i na pojawiających się na nim danych. Ubezpieczona przez cały sporny okres pracowała również z dokumentami w formie papierowej, sprawdzała dane zawarte w tych dokumentach, wprowadzała je do komputera i często też generowała kolejny dokument papierowy (np. raport danego dnia). Ubezpieczona nie musiała obawiać się, że dane nagle znikną z ekranu, zatem mogła robić sobie przerwy w pracy, przenosiła wzrok na dokument papierowy, co dawało możliwość odpoczynku. Ponadto ubezpieczona zajmowała się prowadzeniem druków ścisłego zarachowania (np. czek, książeczki). W ramach tych obowiązków prowadziła księgę i wydawała określone druki. Ubezpieczona przyznała również, że zajmowała się bezpośrednią obsługą klientów przy okienku. Wprawdzie nie był to podstawowy obowiązek ubezpieczonej, ale wyjaśniła ona, że były sytuacje, gdy udawała się do stanowiska kasowego albo do stanowiska obsługi klienta ladowego i bezpośrednio obsługiwała klientów. W świetle powyższego nie można przyjąć, że ubezpieczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę w warunkach szczególnych.

Trzeba także podkreślić, że ubezpieczona przedłożyła początkowo zaświadczenie z dnia 9 lipca 2020 r., w którym pracodawca potwierdził wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, w którym nie ma mowy o potrzebie precyzyjnego widzenia na zajmowanych przez ubezpieczoną stanowiskach, a jedynie o tym, że praca szczególnie

obciążała narząd wzroku. Następnie pracodawca wystawił zaświadczenie potwierdzające wykonywanie przez ubezpieczoną pracy w warunkach szczególnych z dnia 13 sierpnia 2020 r., w którym jedynie uzupełnił podstawę prawną, w dodatku wskazując stanowiska pracy nieadekwatne do czynności podejmowanych przez ubezpieczoną.

Reasumując, zaskarżona decyzja z dnia 17 września 2020 r. odpowiada prawu. Skutkowało to oddaleniem odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.